

Referat despre poezia Elegia a zecea scrisa de Nichita Stanescu-prima parte

Elegiile lui Nichita Stanescu cuprind "mai multe tipuri si registre ale elegiacului, prezente in alcatuirea simfonica a intregului ciclu: elegia destinului, elegia intima, "plangerea" medievala (...), bocetul metafizic (...), litania, pana la epuizarea sugestiiilor si nuanțelor acestei specii de lirism" (Stefania Mincu, Nichita Stanescu. Intre "poesis " si "poein ").

Elegia a zecea, subintitulata "Sunt", este o plangere pe tema limitelor fizice si cognitive ale fiintei umane incapsulate in propria individualitate. Subiectul liric este mistuit de o chinuitoare suferinta ce aminteste, subtextual, de plangerile lui Iov, de versurile eminesciene "Jalnic ard de viu, chinuit ca Nessus / Ori ca Hercul inveninat de haina-i" si chiar si de motivul blagian al bolii metafizice intrate fara veste in lume. Boala sa este pricinuita de "o rana / calcata-n copite de cai fugind", de disparitia organelor iara nume (neazul, nevazul, nemirosul, negustul, nepipaitul) si care intretineau relatia subiectului liric - inainte de a fi dobandit, prin nastere, un nou tip de existenta - cu fapte si lucruri pe care organele obisnuite nu le pot sesiza. Bolnav "de ceva intre auz si vedere, / de un fel de ochi, de un fel de ureche / neinventata de ere" si, respectiv, de fiecare lucru si fiinta pe care propriile si indispensabile limite fizice le singularizeaza, le despart de ideala si iluzoria unitate al lumii, trupul subiectului se identifica, hiperbolic, prin suferinta, cu intreg universul: "Ma doare marul ca e mar, / sunt bolnav de samburi si de pietre, / de patru roti, de ploaia marunta, / de meteoriti, de corturi de pete. / (...) / Ma doare diavolul si verbul, / ma doare cuprul, aliorul, / ma doare cainele, si iepurele, cerbul, /copacul scandura, decorul / Centrul atomului ma doare, /si coasta cea care ma tine / indepartat prin limita trupezasca / de trupurile celelalte, si divine".

Imensa suferinta vine, pe de alta parte, si de la rana "care n-a incapat in trupul meu apt pentru rani" si pe care imaginatia subiectului o plaseaza in spatiul cosmic, undeva "intre Steaua Polara I si steaua Canopus si steaua Arcturus I si Casiopeea din cerul de seara".